

сѣмъ кръстенъ на неговото име. Додето изрече тѣзи думи клетиятъ Георги, задъ гърба му затропа неговиятъ конъ съ здравъ кракъ. Нашъ Георги се метна на гърба му и се понесе като вихрушка къмъ Балкана. Канятъ ли те — ежъ, гонятъ ли те бѣжъ! Така нареченитѣ скити не можаха да му бръкнатъ въ джоба. Върна се Георги македонецъ въ Пжтеле и завари жена си на смъртно легло. Много се натъжи сърдцето му. Повторно се помоли на великомъченика: — Свети Георге, ако дигнешъ жена ми отъ леглото, ще ти съградя бѣлъ манастиръ на езерния брѣгъ! И както стоеше презъ нощта до одъра на болната си съпруга, уморениятъ Георги задрѣма. Тогива му се вести великомъченикътъ и рече: — Георге, твоятъ добъръ конъ издѣхна. Одери кожата на дѣсния преденъ конски кракъ, тамъ ще намѣришъ желѣзо. Отнеси го на ковача да изкове кръстъ и дай кръста на болната си съпруга да го цѣлуне! Георги скочи разтреперанъ и се затече къмъ обора. Тамъ завари коня си — дигналъ петалитѣ. Одра кожата на дѣсния му кракъ и що да види? Цѣлата костъ подъ колѣното строшена и заварѣна съ два желѣзни обрѣжа. Ковачътъ изкова отъ обрѣжитѣ единъ кръстъ и щомъ нашъ Георги доближи този кръстъ до устнитѣ на жена си, тежко болната се дигна. Болестъта изкочи изъ устата ѝ като прилепъ и отлетѣ презъ отворения прозорецъ. Каквото се врене Георги македонецъ — направи го. Съгради на езерния брѣгъ голѣмъ бѣлъ манастиръ и най-отгоре, върху черковното кубе закрепи желѣзния кръстъ. И трѣгнаха отъ всичкитѣ краища на земята болни хора: куци, слѣпи, сакати, гърбави и тѣрбухолозни. Болни влизаха въ манастира — здрави излизаха.

Разбра ли сега, защо ти са моляхъ да ма закарашъ въ Пжтеле? Бѣлиятъ манастиръ искамъ да видя. Желѣзния кръстъ искамъ да смъкна отъ кубето. Ще го отнеса тамъ по бойнитѣ полета, кждето пѣшкаты